

Magiërs

Wim Kroeskop

Cover: Wim krooskop
ISBN: 9789402115260
© Wim Krooskop

I Magmara

Op enkele passen afstand van de vrouw, die net een vuurtje maakte, bleven de twee ruiters staan. Hoewel ze hen al lang had horen aankomen, had ze niet verwacht dat ze zouden stoppen en verwondert keek ze op.

De voorste van de twee ruw uitzierende ruiters boog zich voorover in het zadel, zonder verdere inleiding sprak hij:

‘Niet echt verstandig om zulke mooie stenen zo zichtbaar te dragen.’ Hij keek spottend in het rond en vervolgde: ‘En dat zonder begeleiding.’

Met de ‘mooie stenen’ doelde hij blijkbaar op de twee saffieren die ze droeg, één op de band om haar voorhoofd en één op haar linker onderarm.

‘Ik vind dat je die maar eens aan ons moet geven, wij hebben er een goed doel voor.’

De tweede man liet zich intussen van zijn paard glijden.

Langzaam stond de vrouw op, wees op de man die dichterbij kwam en grijnsde:

‘Wees verstandig, stap weer op je paard en rijdt verder. Ik wil jullie geen pijn doen.’

De man op het paard grinnikte. Wat kon ze tegen hen uitrichten? Ze was weliswaar zo’n zes voet lang, een stuk langer dan hijzelf, maar ze was erg slank en zag breekbaar uit in haar nauwsluitende, hertenleren pak. Gewoon een domme, maar wel knappe, jonge vrouw die te koop liep met haar sierraden, zonder dat er iemand bij was om haar te beschermen. Bovendien leek ze zelfs geen wapen te dragen.

Nu gleeed hij ook van zijn paard, niet omdat hij dacht dat zijn hulp nodig was, maar, aangetrokken door de knappe verschijning, dacht hij dat zij wel even van haar konden genieten.

Terwijl hij zich over zijn kruis wreef zei hij:

‘Als je goed voor ons zorgt en natuurlijk die sieraden afgeeft, laten we je leven.’

‘Voor de laatste maal: Stap weer op jullie paarden en verdwijn. Ik heb er nu genoeg van.’

De staalharde klank die in haar stem was gekomen verwonderde hen, er had geen enkele angst in door geklonken.

Ze weken uiteen, om haar in een tang te kunnen nemen. Toen fluisterde de vrouw zacht “Dragha Tchil”. Het blauwe licht dat uit de saffier op haar voorhoofd scheen te komen, omsloot haar helemaal. De overvallers hadden hierdoor gewaarschuwd moeten zijn dat dit niet zomaar een vrouw was, maar hun hebzucht was groter dan hun verstand. De rechter man deed een uitval om haar te grijpen, maar de vrouw stak haar hand uit. De kracht van de stoot trof zijn borst, waardoor hij verscheidene passen achteruit strompelde.

Intussen had de andere man zijn zwaard getrokken en besloten een einde aan het gevecht te maken. Met een sprong stond hij achter de vrouw en meteen stak hij zijn zwaard in haar rug. Althans, dat dacht hij te doen, maar het wapen gleed weg langs het blauwe licht. Op dat moment kwam er een eind aan het geduld van de vrouw. Ze had de mannen gewaarschuwd en, nu er één haar zo laf in de rug had aangevallen, besloot ze een einde aan het gevecht te maken. Ze greep naar haar onderarm en dat wat de mannen voor een edelsteen hadden aangezien, bleek een dolk. De schede leek een deel van haar lichaam te zijn. Meteen toen de dolk vrijkwam veranderde deze in een smal, blauwzilveren zwaard van vier voet lengte. Een snelle draai rechtsom kliefde de laffe aanvaller in tweeën.

Toen weer met haar gezicht naar haar eerste aanvaller stond zei ze:

‘Laatste kans. Stap op en verdwijn, of sterf ook.’

Deze had intussen zijn zwaard en een lange dolk getrokken en, hoewel hij hard toesloeg, gleed ook zijn zwaard doelloos van het blauwe licht. Zijn volgende slag ving ze op met de pareerstang van haar zwaard, maakte een snelle polsbeweging en het zwaard vloog enkele passen weg. Meteen sloeg ze van bovenaf toe. De man hief zijn dolk nog afwerend op. Het zwaard ging erdoor alsof het een twijgje was en spleet daarna het hoofd van de man. Hij was dood voordat de resten van zijn dolk op de grond vielen.

Ze schudde haar hoofd. Daarna liet ze het beschermende licht verdwijnen. Ook haar zwaard kromp weer tot een dolk, die ze in de schede haar onderarm stak. Ze walgde ervan dat ze, voor het eerst in haar leven, had moeten doden. Bovendien kwam ze naar Frilland om de mensen te helpen, niet om ze te doden.

De paarden van de mannen waren intussen rustig blijven staan, alsof ze alles heel normaal vonden. Terwijl ze op de dieren toe liep, bewoog ze haar hand en het vuur doofde. Haar eetlust was verdwenen.

Nadat ze de dieren had afgetuigd joeg ze hen weg. Het tuig en alles wat ze gedragen hadden gooide ze bij de twee lijken, ze wilde er niets van houden. Ze draaide zich om en liep tussen de boomstronken door naar het beekje om haar handen te wassen. Intussen dacht ze naar haar paard, dat ergens in het bosje blijkbaar wat te eten had gevonden, dat hij bij haar moest komen. Even later verscheen een goudkleurige hengst. Hij was opgetuigd volgens elfengebruik. Een leren halster waarin, bij gewone elfen, een bit bevestigd kon worden, zodat ze,

wanneer ze hun dier lieten grazen, enkel het bit uit hoefde te nemen. Zij had geen bit of teugels nodig. Haar geest was met die van de hengst verbonden en ze hoefde slechts te denken wat ze wilde. Verder droeg hij op een veelkleurige sjabrak een leren zadel, waaraan een dekenrol en twee zadeltassen bevestigd waren.

Nadat ze wat gedronken had stond ze op, keek wat beter om zich heen om te zien hoever ze nog moest rijden om een geschikte rustplek te vinden. Op deze plek, bij de twee lijken, wilde ze niet blijven. Ze was niet van plan om ze te begraven. Ongetwijfeld zou er de volgende morgen niet veel meer van de mannen te vinden zijn, daar zouden de aaseters wel voor zorgen.

Met haar scherpe ogen zag ze in de verte wat lichte begroeiing. Ze besloot dat een poosje rijden er nog best bij kon en steeg op.

Het kostte zeker nog minstens een dag voor ze haar doel, de stad Lerch, bereikt had. Die afstand kon ze onmogelijk in één keer afleggen, maar toch wilde ze haast maken. Het verzoek om hulp was dringend geweest. Normaal konden de mensen van Frilland zich best redden aangezien het uitmuntende vechtersbazen waren, maar tegen magie waren ze niet opgewassen. Daarom hadden ze de hulp van de elfen uit Twench ingeroepen, waarmee ze al honderden jaren een verbond hadden. In dit verbond was afgesproken dat ze elkaar in tijden van nood zouden helpen. Het was nog nooit voorgekomen, maar nu was hun hulp dringend nodig.

Zij, Magmara, was door haar vader, meestermagiër Agmara, gevraagd om de mensen te gaan helpen. Terwijl ze haar paard in een langzame draf zette, dacht ze eraan hoe het verbond lang geleden tot stand was gekomen.

Vroeger was er altijd oorlog geweest tussen de mensen en de trollen. In het laatste gevecht, waarbij ze de trollen terug wilden drijven naar Dorchlas, waren de mensen zwaar aan het verliezen en dreigden in de pan gehakt te worden, totdat plotseling elfen verschenen. Met hun magie verlamden de elfen de trollen en dwongen hen zo om het gevecht te staken. De trollen kregen de waarschuwing dat, mochten ze ooit weer de mensen of elfen aanvallen, de elfen hen zouden uitroeien. Hierna was er een vriendschap tussen de mensen en de elfen ontstaan en beloofden ze elkaar te helpen als dat nodig was.

Eindelijk had Magmara het bosje bereikt, waar ze wilde overnachten. Ze zocht en vond de bron aan het begin van het beekje en maakte daar haar kamp. Nadat ze haar hengst had afgetuigd en gedrenkt, rolde ze haar dekenrol uit en at wat van het gedroogde vlees dat ze bij zich had. Zin om een kampvuurtje te maken had ze niet meer. Daarna beval ze haar kleding los, trok het pak uit en waste zich in de beek. Toen ze haar lichaam met haar magie gedroogd had bewoog ze haar handen en sprak een paar woorden. Meteen verdween ze uit het zicht. De hele omgeving loste met haar op, alsof het nooit bestaan had. Geen bron, geen beekje, geen paard en geen Magmara, slechts bomen en wat bosjes die ervoor in de plaats kwamen. Nu ze voor alle ogen onzichtbaar was kroop in de dekenrol en met haar zadel als hoofdsteun viel ze onmiddellijk in slaap.

II De overval op Reeh

Jel, de zoon van de Eld, werd wakker van het donderende geluid van hoefslagen op de brug. Aan het lawaai te horen moesten er een flink aantal ruiters het eiland op komen. Vreemd, want er was 's avonds niemand naar de vaste wal was overgestoken. Daardoor was hij meteen gealarmeerd. Snel maakte hij Air, zijn levensgezellin, wakker en zei dat ze zich achter hun hut tussen de paarden moest verstoppen. Zijn gezonde verstand zei hem dat ze zich gedekt moesten houden, want ook zij hadden van de overvallen gehoord.

Dit was maar goed ook. Hij had zich zelf net tussen twee hutten teruggetrokken, toen een ruiter stapvoets voorbijkwam. Wetend dat hij niets kon doen, sloop hij voorzichtig achter de ruiter aan, bedenkend wat hij zou kunnen uitrichten.

De andere ruiters gingen met veel lawaai van hut tot hut en dreven de mensen naar buiten, waarbij ze de platte kant van hun brede zwaard gebruikten. Iedere man of vrouw die zich, al dan niet met een wapen, probeerde te verdedigen, werd genadeloos vermoord. Kinderen lieten ze, alsof ze die niet eens zagen, met rust, maar de rest werd bij elkaar gedreven alsof het vee was. Terwijl een aantal ruiters hun gevangenen bewaakten, gingen de anderen tussen de hutten en in de weiden op zoek naar mensen die zich verstoopt hadden.

Plotseling zag Jel dat Air door één van de ruiters werd voortgedreven. Hoewel hij wit van woede werd, kon hij weinig doen. Hij had gezien dat de ruiters blijkbaar onkwetsbaar waren, dus ze aanvallen was zelfmoord. Toen kwam er een idee bij hem op.

De brug. Dit was een vernuftig stukje werk. In geval van een aanval op het dorp hoefden ze slechts twee dikke touwen door te kappen en de hele brug zou in het water zakken. De met stenen verzwaarde planken die de brug vormden, zonken dan tot diep onder het wateroppervlak. Als het gevaar geweken was, konden ze met behulp van paarden en extra touwen de brug weer omhoogtrekken en die opnieuw met de landankers verbinden.

Jel greep een zeis die tegen de wand van een hut stond en sloop voorzichtig naar de brug. Met de zeis kapte hij snel de touwen, zodat de brug in het water zonk. Zo konden de overvallers in ieder geval de brug niet over steken. Hij wilde ze hiermee dwingen door het water te gaan om zo de gevangengenomen dorpingen een kans geven in het water te vluchten.

Vlak voor zonsopgang dreven de ruiters alle gevonden mensen richting de brug. Ze vonden slechts de twee ankers waaraan de brug normaal vastzat. In paniek reden de ruiters langs het water, zonder zich verder om de groep uitgezochte mensen te bekommeren. Die stoven meteen alle kanten op om te vluchten.

Geen van de ruiters durfde het blijkbaar aan om het water in te gaan. Blijkbaar wisten ze ook niets van de ondiepe plaatsen waar je het water gemakkelijk kon oversteken. Ze zaten vast op het eiland en de zon kwam bijna op. In een wilde waanzin begonnen ze daarom iedereen die ze tegenkwamen te doden.

De eerste zonnestralen kwamen over de kim en, toen de ruiters en hun paarden erdoor werden beschonen, steeg er van hun leren bekleding rook op. De kleine, slanke ruiter die de hele tijd bevelen had gegeven joeg nu zijn paard in paniek rond. Hij probeerde hierbij zoveel mogelijk

dorpelingen te doden, hoewel hij blijkbaar al danig verzwakt was door het licht.

De eerstvolgende die hij tegenkwam dook zonder veel moeite onder zijn zwaard door. Jel, want die was het, draaide zich razendsnel om en sloeg hem de zeis, die hij nog steeds vast had, in de rug. Het blad van de zeis ging dwars door het zwarte leer en stak van voren uit zijn borst. Het leek alsof het zonlicht de onkwetsbaarheid van het leren harnas ophief. Jel gaf een ruk aan de zeis. De ruiter viel op de grond en de zeis schoot weer los. Zwart bloed welde uit de wond en met verbazing keek Jel naar het blad dat dofzwart geworden was. Het anders zo glinsterende metaal, tenminste dat deel dat in het lichaam van de ruiter had gezeten, leek het licht te absorberen.

De ruiter bewoog niet meer, maar zijn paard des te erger. Het stormde recht op Jel af en leek hem te willen aanvallen. Jel kon niets anders doen dan snel aan de kant te springen, maar het paard steigerde, draaide op de achterbenen om en viel hem weer aan. Met de moed der wanhoop haalde Jel uit met de zeis. Het scherpe blad sneed eerst door het leer dat het paard bedekte en daarna door de hals. Ook hier spoot zwart bloed naar alle kanten. Jel had gezien wat het bloed van de ruiter met het blad van de zeis had gedaan en, om te voorkomen dat hij erdoor geraakt werd, sprong hij achteruit. Het paard zeeg stervend neer.

Snel draaide Jel zich om naar de rest van de overvallers. De mannen bij hem in de buurt hadden echter gezien wat hij met de leider had gedaan. Ze begrepen dat er, nu de bescherming van de ruiters was wegvallen, een kans was dat ze de overvallers konden doden. Sommigen grepen een boog, maar anderen alles dat lang genoeg was om als wapen te gebruiken, zoals zeisen en rieken.

De ruiters zagen in de gevechten kans om nog twee dorpelingen te doden. Wel stierven er nog eens zes mensen door het zwarte bloed dat als zuur door hun lichaam vrat. De helse pijn duurde gelukkig maar even, dan was het afgelopen.

Graag hadden ze de grote paarden aan hun kuddes toegevoegd, maar er zat niets anders op dan ook hen te doden omdat ze de mensen aanvielen.

Opeens was het gevecht over. Het dorp was bezaaid met lijken. Iedereen liep met een grote boog om de resten van de ruiters en hun paarden, om maar vooral niet in aanraking met het bloed te komen. Ook de dorpelingen die door het bloed gedood waren, raakten ze niet aan.

Jel rende als een bezetene rond, zoekend naar Air. Toen hij haar eindelijk vond, huilde hij bijna van schrik. Haar mantel die ze om had geslagen toen ze zich tussen de paarden ging verstoppen, was verdwenen. Slechts gehuld in een gescheurd kleed, dat haar lichaam amper nog bedekte, en zwaargewond aan haar gezicht en haar borst, lag ze tussen twee hutten. Verdwaasd van de pijn en alle verschrikkingen die ze gezien had. Voorzichtig tilde Jel haar op en bracht haar terug naar hun eigen hut. Weg van de lijken en het bloed. Weg van het gejammer van de gewonden. Terwijl hij naar de hut liep, keek hij rond naar een vrouw die Air haar wonden zou kunnen verbinden. Hij zag er één en gaf haar opdracht bij Air te blijven en haar te verzorgen.

Langzaam kwamen er meer dorpelingen te voorschijn en even later verschenen ook kinderen.

Jel telde er zo'n dertig volwassenen die ongedeerd waren en een stuk of vijftig kinderen in alle leeftijden. Met pijn in zijn hart zag hij dat zijn vader er niet bij was.

Snel nam hij de taak op zich om de dorpingen in groepjes te verdelen, wat door de rest meteen geaccepteerd werd omdat hij automatisch zijn vader opvolgde. Hij droeg ze op om eerst alles af te zoeken naar eventuele gewonde overlevenden die mogelijk nog ergens bewusteloos tussen de lijken lagen. Mochten ze nog mensen aantreffen die niet gewond waren, dan moesten ze die naar de vuurplaats in het midden van het dorp sturen.

Eén groep hield hij apart. Dit waren de meest geharde mannen van het dorp. Hen wachtte de ellendige taak om te proberen de lijken van de ruiters en de mensen, die door de aanraking met het bloed gestorven waren, te verzamelen. Na een kort overleg besloten ze dat de enige optie was om de lijken door middel van kettingen met paarden ervoor mee te slepen naar een braakliggend stuk land buiten het dorp.

Voorzichtig, om vooral niet met het zwarte bloed in aanraking te komen, kweten ze zich van hun taak. Daarna sleepten ze de dode paarden van de overvallers ook naar het stuk land. Ze ruimden de plekken waar de lijken hadden gelegen op, evenals de sporen die ze gemaakt hadden met het slepen. Ze schaafden een dikke laag zand af, die ze naast de lijken gooiden. Alles wat ze gebruikt hadden, zelfs de kettingen, gooiden ze ook op de stapel omdat ze geen enkel risico wilden lopen. Daarna bedolven ze alles onder een dikke laag hout, waarvoor ze twee hutten afbraken, en staken met fakkels de brandstapel aan.

Bevreesd voor wat er gebeuren zou als het bloed vlamvatte, namen ze ruime afstand van het vuur. Sommigen renden zelfs terug naar het dorp. Ook van daar was het vlammenspel wel te zien.

Toen de lijken begonnen te branden, verschenen er tussen de vlammen de zes geesten van de overleden mensen. Van de ruiters verschenen er geen geesten terwijl normaal, als een lichaam verbrand werd, de geest van de overledene altijd als afscheid zwaaide. Hier gebeurde niets, alsof de lichamen geen geest hadden gehad.

Van het ruim driehonderdenvijftig mensen tellende dorp bleken er slecht vijftig volwassenen en achtenzestig kinderen nog in leven te zijn. Hiervan waren echter tien mannen en vijf vrouwen, waarvan Air er één was, gewond. De meeste mensen die ze als slaaf hadden willen wegvoeren, hadden ze op het laatste ogenblik nog vermoord. Waarom begrepen de overlevenden niet. Was het de woede geweest of had het een andere reden? Wellicht zouden ze er ooit achter komen.

Jel riep Rol, zijn vriend, bij zich en verzocht hem de twee beste paarden uit te zoeken om naar Lerch te gaan. Hij moest de hulp van een heler in roepen voor de gewonden. Zonder die hulp zouden er ongetwijfeld nog meer sterven. Hij verontschuldigde zich voor het feit dat Rol niet bij de verbranding kon zijn, vooral omdat ook beide zijn levensgezellinnen waren omgekomen.

Rol zegde toe dat hij, zonder noodzaak, niet zou rusten voordat hij weer terug was en verdween in looppas. Eerst naar zijn hut om wat gedroogd vlees en koeken te pakken voor onderweg, daarna nam hij de twee beste paarden en galoppeerde naar een doorwaadbare plaats. Met veel gespat sprongen de paarden het water in en verdwenen.

De lijken van de rest van de dorpsbewoners werden die avond verbrand. Er was voor iedere overledene een brandstapel gemaakt. Jel had besloten dat ze een aantal van de hutten van de mannen die vermoord waren als

brandstof zouden gebruiken. Dit hout was droog en ze konden het zich niet permitteren om de lijken te lang te laten liggen. Hout voor een nieuwe hut was zo gekapt en die stammetjes hoefden niet eerst te drogen.

Toen de laatste brandstapel gedoofd was en de geesten waren uitgezwaaid, liepen ze terug naar het dorp. Het was al bijna weer nacht, zoveel tijd had het de niet-gewonde overlevenden gekost om alles te regelen.

Jel gaf aan een vijftal vrouwen de opdracht om zich verder met de gewonden bezig te houden en aan een paar anderen om voor eten te zorgen, aangezien ze daar de hele dag nog geen tijd voor hadden genomen. Daarna overlegde hij met de andere mannen wat met de brug te doen. Ze besloten om die nog maar even onder water te laten liggen, aangezien de zwarte ruiters blijkbaar niet met water in aanraking durfden te komen.

Hoewel ze zo op een rustige nacht rekenden, hielden ze nu wel hun wapens wel bij de hand.

III De hulp van Magmara

Rol kwam rond middernacht bij een klein bosje aan dat hij als rustplaats wilde gebruiken. Het leek hem verstandig de paarden een stevige rustpauze te geven. Ook kon hij ze dan drinken in de kleine bron aan de rand van het bosje, want hij had geen water meegenomen.

Toen hij richting de bron reed, kreeg hij het onbestemde gevoel dat hij niet alleen was. Iets deed zijn zenuwen prikkelen, maar hij kon zo op het eerste oog geen onrustbarende dingen ontdekken. Hij wist niet dat hij bij zijn geboorte een hoeveelheid magie had meegekregen. Juist deze magie waarschuwde hem dat er andere magie in zijn omgeving was. Daarom verkende hij de omgeving eerst zorgvuldig, zover dat in het donker mogelijk was. Na deze verkenning van de directe omgeving kon hij nog steeds niets bijzonders ontdekken, trouwens ook geen water. De bron was compleet verdwenen, evenals het beekje dat buiten het bos wel stroomde. Hoe hij in het donker ook zocht, er was niets te vinden.

Teleurgesteld kluisterde hij de beide paarden, zodat ze niet te ver zouden afdwalen en besloot wat van zijn meegenomen vlees en koeken te eten. Met zijn rug tegen een boom volgde hij met zijn ogen de paarden die doelbewust naar een plek in het bos liepen. Hij zag dat ze hun hoofden naar beneden bogen en zo bleven staan, alsof ze stonden te drinken. Met een snelle beweging trok hij zijn zwaard, stond op en liep naar de paarden toe, die net hun hoofden weer optilden. Toen hij één van de paarden over zijn neus aaide, voelde hij dat die nat was van het water. Met een sprong vloog hij achteruit. Iets was er niet juist op deze plek van het bos. Hij voelde dat

er op die plek een vage tinteling was die hij niet verklaren kon. Verder achteruitlopend struikelde hij ergens over.

Een fluistering klonk. "Dragha Tchil". Rol zag plotseling een naakte elfin, omgeven door een blauw licht dat als een kleed om haar heen sloot. De korte, blauwzilveren dolk in haar hand groeide uit tot een volwaardig zwaard. Ondanks haar zachte trekken begreep Rol dat het buitengewoon onverstandig zou zijn haar aan te vallen, bovendien had hij daar ook geen reden toe. Wat hij niet begreep was waarom de elfin in de aanvalshouding sprong. Voorzichtig om geen plotselinge bewegingen te maken stak hij zijn linkerhand op, ervoor zorgend dat de punt van zijn zwaard naar de grond wees.

'Ik heet Rol en ik ben niet van plan je iets te doen, elfenmagiër,' zei Rol. 'Wat is de reden dat je mij gewapenderhand tegemoet treedt?'

Magmara liet met een zucht haar wapen zakken, dat alweer ineenkromp tot een dolk, wetend dat er geen gevaar voor haar dreigde. Ook het blauwe licht om haar heen verdween. Zonder ook maar enige moeite te doen om haar naaktheid te verhullen begon ze te praten

'Wees niet bang. Ik lag te slapen en had je niet vernomen, totdat je over me struikelde. Gisteren hebben ze me aangevallen, daarom was mijn eerste reactie me te verdedigen.,' zei ze. 'Mijn naam is Magmara en je hebt gelijk: ik ben magiër. Zocht jij ook een rustplaats in dit bos?'

'Mijn paarden moesten drinken, maar ik kon de bron niet vinden, zij echter wel. Blijkbaar zijn ze ongevoelig voor dit soort magie. Ik neem tenminste aan dat je de bron met magie verstoppt hebt?'

Vragend keek Rol Magmara aan, ze knikte en maakte een veggende beweging met haar hand. Daar lag de bron en

vlakbij stond haar paard. Ook zag hij nu de dekenrol en de kleren die op de grond lagen op de plek waar Magmara had liggen slapen.

‘Wat voert jou midden hier in de nacht naar toe?’, vroeg Magmara, terwijl ze zich omdraaide en haar kleren pakte. Terwijl Magmara zich aankleedde, vertelde Rol wat de reden van zijn reis naar Lerch was en welk een haast hij had.

Omdat er zwaargewonden waren en dat ook nog eens gebeurd was door een overval van de zwarte ruiters, bood Magmara aan met Rol terug te rijden, zodra zijn paarden er weer tegen konden. Per slot van rekening had zijzelf geholpen met het opleiden van de helers en dus wist ze minstens net zo veel van de geneeskunst. Het zou haar misschien wel een paar dagen extra rijden kosten, maar ze was nu in de buurt van een overval en ze wilde proberen om eventuele sporen te vinden, die ze dan terug kon volgen. Rol greep dit aanbod met beide handen aan. Het bespaarde hem een reis van ruim twee dagen, hetgeen de gewonden alleen maar ten goede kwam. Bovendien leek het hem geen straf om een poos met de knappe elfin op te trekken.

Ze besloten de tijd die er nog restte van de nacht in het bosje te blijven, om ervoor te zorgen dat de paarden voldoende uitgerust waren. De hengst van Magmara had er al een rustpauze opzitten, maar de paarden van Rol stonden er nog maar net. Bovendien hadden ze niet zoveel haast meer nu Magmara zou gaan helpen en Rol dus niet eerst naar Lerch hoefde te rijden. Ook kon Rol nu even proberen te slapen, alhoewel hij betwijfelde of hem dat zou lukken. Magmara kwam hem echter te hulp door er met haar magie voor te zorgen dat hij een rustgevende slaap kreeg. Meteen toen ze Rols voorhoofd aanraakte om

hem te laten slapen voelde ze zijn magie contact met de hare maken. Ze besloot niets te zeggen, omdat de meeste mensen hier niet mee wisten om te gaan. Dit kwam later wel.

Bij zonsopgang werd Rol weer wakker. Magmara had al wat hout verzameld en een klein vuurtje aangelegd waarop ze water kookte en wat koeken bakte. Rol liep naar de beek en begon zijn gezicht te wassen. Toen hij bij Magmara terugkwam, bood ze hem een koek aan en een beker waarin ze gekookt water gedaan had, vermengd met wat kruiden.

‘Drink en eet dit, dan hoeven we voorlopig niet meer te eten en kunnen we in één ruk doorrijden naar je dorp.’

Rol bedankte haar voor het voedsel en at de smakelijke koek. Toen hij echter van de drank nipte, vertrok zijn gezicht en sprongen hem de tranen in de ogen. Deze drank was nogal zuur en hij betwijfelde of hij alles op kreeg, zoals Magmara hem adviseerde te doen. Met veel pijn en moeite lukte het hem toch en even later waren ze op weg naar Reeh.

Nadat ze een poos gereden hadden zagen ze dat er iets over het pad lag. Magmara wilde haar hand op Rols arm leggen om hem te stoppen, maar die had al gezien dat er iets ongewoons was. Langzaam reden ze een stuk naar voren om te zien wat er aan de hand was. Toen ze tot op zo’n vijftig voet waren genaderd beval Magmara Rol te blijven staan. Ze trok haar dolk uit zijn schede en als een zucht klonk het “Dragha Tchil”. Onmiddellijk werd ze omgeven door het blauwe licht en groeide haar dolk tot een zwaard. Volledig vertrouwend op haar bescherming, liep ze rechtstreeks naar het obstakel over de weg. Het

bleek een zwaargewonde trol te zijn. Het grootste deel van zijn linkerarm was verdwenen en Magmara vroeg zich met verbazing af wie of wat dit had klaargespeeld. Vlak onder de schouder was de arm gewoon afgesneden alsof het een normale mensenarm betrof. Magmara boog zich over de trol, er nog steeds op verdacht dat die haar zou kunnen aanvallen. Hij bleek echter bewusteloos. Doordat hij met horten en stoten ademhaalde, leek het alsof het einde naderde. Magmara wist echter dat trollen buitengewone wezens waren, die niet zo gemakkelijk stierven. Haar godin had blijkbaar besloten dat er geen gevaar uitging van de trol, aangezien haar zwaard weer kromp tot zijn oorspronkelijke vorm. Ze stak hem weg en liet daarna ook het blauwe licht verdwijnen.

Ze wenkte Rol om met de paarden naar haar toe te komen. Uit haar zadeltas haalde ze een schone lap en een zakje, waaruit ze zorgvuldig een aantal gedroogde kruiden koos. Ze kon slechts hopen dat deze kruiden ook bij de trol zouden helpen, aangezien ze niet op de hoogte was van hun levenssysteem. Uit de wond vloeide traag een groene substantie die, naar ze aannam, te vergelijken zou zijn met bloed. Een deel van de kruiden deed ze droog op de wond en daarna verbond ze het stompje. De rest deed ze in een beker en ze verzocht Rol wat hout voor een vuurtje te verzamelen, zodat ze de kruiden kon koken.

Zonder tegenspreken deed Rol wat hem gevraagd werd. Hij had geen afkeer van de trol, ondanks dat die vroeger hun grootste vijanden waren geweest, maar verwonderde zich slechts over zijn uiterlijk. Dat was het best te beschrijven als een massieve boomstam van negen á tien voet lengte. Een markant hoofd met wijduitstaande oren, waarin ook ogen, neus en mond duidelijk herkenbaar

waren. Een stevige nek stond tussen een paar heel brede schouders en hij had een borstkast als dat van een paard. Alleen de heupen waren wat slanker, alsof die ingesnoerd waren met een te strakke riem. De benen daarentegen waren weer het toonbeeld van kracht. Ieder stukje huid dat zichtbaar was, de trol droeg slechts een lendendoek, zag eruit als boomschors en voelde ook zo aan.

‘Hoe zou het komen dat hij hier beland is? We hebben zover het mij bekend is nooit meer een trol gezien nadat Agmara ze bevolen heeft niet over de grenzen van Dorchlas te komen.’ sprak Rol.

‘Als hij blijft leven kan hij het ons misschien duidelijk maken, we zien het wel,’ antwoordde Magmara rustig, terwijl ze een beker met water in het aanlegde vuurtje zette.

De trol reageerde nog steeds niet en ze hoopte maar dat haar poging hem te redden vruchten zou afwerpen. Het water in de beker begon langzaam te koken. Na vijfhonderd hartenkloppen was het water verdampt en zat er alleen nog een drab onderin. Opnieuw vulde ze de beker met water en zette hem weer in het vuur. Rol keek met verbazing toe en vroeg aan de elfin wat daar de bedoeling van was. Magmara legde uit dat er nu sappen uit de drab kwamen die de trol zou moeten opdrinken, terwijl de drab zelf op de wond gesmeerd moest worden. Op het moment dat het water weer kookte, nam ze de beker en vroeg Rol naar de zijne. Ze scheurde een stukje van het restant van de lap, legde die over de beker van Rol en goot de vloeistof daarin over. Daarna nam ze het verband van de wond en verving de, nu natte, kruiden voor de drab uit haar beker. Hoewel ze alles heel voorzichtig had gedaan bleek de trol toch iets te voelen.

Langzaam gingen de ogen open, er was geen enkele emotie op het gezicht te zien. Magmara beduidde de trol te blijven liggen. Aangezien ze de taal van de trollen niet kende en zij niet de gave had om gedachten in het hoofd van iemand anders te plaatsen, kon ze enkel met gebaren aangeven wat ze wilde. Ze schoof haar hand onder het hoofd en goot wat van het aftreksel in de mond van de trol. Die slikte, voorzichtig proevend, alles braaf door en ging daarna weer liggen.

Hoewel dit alles ze al veel tijd gekost had, kon ze het niet over haar hart verkrijgen de trol in de steek te laten. Magmara overlegde met Rol en ze besloten nog een poosje te wachten om te zien hoe de trol op de kruiden reageerde. Al na de tijd dat hun hart duizend keer geklopt had, draaide de trol het hoofd om en keek de beide vreemden aan. Met en ongewoon diepe basstem vroeg de trol in gewone mensen taal:

‘Is er meer water?’

Verbaasd kwam Rol overeind en pakte zijn beker, om hem gevuld aan de trol te overhandigen.

‘Je spreekt onze taal?’, vroeg hij.

Ook Magmara keek peinzend naar de trol, ze wist dat trollen niet bijzonder intelligent waren en snapte dan ook niet hoe het mogelijk was dat deze trol mensentaal sprak.

‘Duurde wel honderd manen om het te begrijpen maar ik kan nu met jullie praten,’ was het enigszins trotse antwoord. ‘Mijn dank is groot dat jullie mij helpen. Dacht dat jullie bang voor mij zouden zijn. Daarom ben ik verbaasd dat jullie gestopt zijn. Mijn naam is Bargh. Ik ben de hoofdman van trollen.’

Rol wees op Magmara.

‘Zij is een elfenmagiër uit Twench en ze heet Magmara. De hulp die je hebt gekregen komt voornamelijk van haar.’

Mijn naam is Rol en ik kom uit het dorp Reeh, dat op het eiland in het Telermeer ligt. Kunnen we nog iets voor je doen? We hebben haast om in Reeh te komen. We zijn overvallen en nu hebben we gewonden die dringend verzorging moeten hebben.'

Bargh kneepte de ogen samen en tuurde naar Rol.

'Zie dat er haast is. De wond lekt niet meer. Ik ben, als de zon boven die boomtoppen staat, zover dat ik kan lopen, maar ik kan niet terug naar Dorchlas. Waren het ruiters in zwarte kleren? Zo ja, dan zijn het dezelfde die mijn arm afgehakt hebben omdat ik niet langer naar hen wilde luisteren. Toen ben ik gevlucht. Zij lieten mij vermoedelijk gaan, omdat ze denken dat ik toch dood zou gaan.'

Magmara keek Rol aan en vroeg of Bargh niet mee kon naar Reeh. Ze begreep natuurlijk dat de reis dan veel langer zou duren, maar ze wilde de trol liever niet alleen laten in deze mensenwereld, bang dat er iemand zou komen om hem te doden nu hij zo verzwakt was. Hij was per slot van rekening nog lang niet de oude. Rol keek bedenkelijk en bedacht dat de trol natuurlijk nooit op één van zijn paarden zou kunnen rijden. Ook hij wilde de sympathieke figuur liever niet alleen laten, maar de mensen uit zijn dorp hadden dringend verzorging nodig. Plots bedacht hij dat hij voor die verzorging niet nodig was, maar alleen Magmara. Hij stelde voor dat hij bij Bargh zou blijven, terwijl zij naar Reeh zou gaan om te helpen. Zij had immers geen bescherming nodig, tegen wie dan ook, en zou rustig alleen verder kunnen reizen.

Bargh keek verbaasd van de mens naar de elfin. Hij had nog nooit gehoord dat de mensen en elfen zich zo druk maakten om iemand die altijd hun vijand was geweest. Een warm gevoel doorstroomde hem en hij beloofde

zichzelf dat hij deze daad zou vergelden, ook al kostte hem dit zijn hele leven.

Magmara gaf Rol gelijk, ze liet nog wat kruiden bij de twee achter, met de instructies hoe er mee om te gaan en steeg op haar hengst. Rol had haar ook zijn tweede paard gegeven, zodat ze door kon rijden zonder te stoppen. In een straf tempo ging ze richting Reeh om te proberen de gewonden van de dood te redden.

Rol ging weer aan het vuurtje bij Bargh zitten, gaf hem nog een beker water en besloot van de nood een deugd te maken en te proberen de trol wat beter te leren kennen.

IV De belevenissen van Bargh

‘Ik wil niet onbeleefd zijn Bargh, maar hoe is het mogelijk dat je arm eraf gehakt is? Ik dacht dat trollen bijna onkwetsbaar waren.’

Bargh gromde.

‘Wil er liever niet aan denken, maar omdat jij hebt geholpen mij te redden, zal ik het je vertellen. Ruim drie manen geleden kwamen er ’s nachts vijf ruiters naar ons dorp. Zonder wat te zeggen, doodden zij ieder een stamgenoot van ons door het hoofd af te hakken. Hoewel ze allemaal klein en slank waren, hanteerden ze hun zwaarden alsof die niets wogen. Toen vertelde de leider ons dat wij naar hen moesten luisteren. We gingen ervan uit dat hij de leider was, omdat hij de enige was die praatte. Ik werd kwaad en sloeg met mijn knots tegen zijn paard, in de hoop dat het dood omviel met hem eronder. Het paard liep gewoon door. Zwarte ruiters zijn magiërs of worden in ieder geval door magie beschermd. Ze zijn blijkbaar onkwetsbaar en hun paarden ook. Omdat ik me verzet had, doodden de ruiters nog eens vijf stamgenoten en ze zeiden dat ze iedereen zouden doden als wij niet naar ze wilden luisteren. Onze vrouwen zeiden ons om niet meer aan te vallen en zo te proberen zoveel mogelijk trollen in leven te houden. Ik deed wat mijn vrouw zei en legde mijn knuppel over mijn schouder om te laten zien dat ik zou luisteren, want op dat moment konden we niets anders doen. Ze vertelden dat ze een hut bij ons dorp gingen bouwen en dat ze daarin mensen zouden gaan bewaren. Wij moesten die mensen, die zij ’s nachts brachten, bewaken. De mensen moesten altijd in de hut blijven en mochten er alleen door de ruiters worden uitgehaald. Het zou een hele grote hut worden, zonder

ramen en met maar één deur. Wij mochten er niet naar binnen gaan, maar moesten alleen zorgen dat er niemand ontsnapte. Als iemand dat probeerde, moesten we die mens doodslaan met onze knots. We mochten ze niet aankijken, want dan zouden we ook doodgaan, zeiden ze. Voordat het licht werd, verdwenen ze weer.

Die avond kwamen ze weer en ze begonnen de hut te bouwen. Wij moesten meehelpen met het dragen van de boomstammen en het graven van de gaten hiervoor. Toen de omheining die als muur diende eenmaal stond, mochten we niet meer in de buurt komen, ook overdag niet want dan zouden we sterven. De zwarte ruiters maakten zelf het dak dat van vreemde, geelgekleurde balken was die ze zelf hadden meegenomen.

Het duurde vijf dagen, toen was de hut klaar. Ze gingen weg, behalve de leider. Hij ging de hut in. Hij bleef twee dagen in de hut zonder naar buiten te komen. Wat hij daar deed weten we niet. In de nacht van de tweede dag kwam hij weer uit de hut en verdween zonder verder één woord te zeggen.'

Bargh pauzeerde even om nog een beker water te nemen en vervolgde daarna:

'Bij de eerste volle maan van deze lente kwamen ze weer en ze zeiden dat ze die nacht mensen zouden brengen. Zo gebeurde het ook. Die nacht brachten ze twintig mensen, tien mannen en tien vrouwen, mee die ze in de hut stopten. Wat er in de hut gebeurde weten wij niet, maar er was altijd gekreun van de mensen die daar zaten.

Toen de zon twee dagen later onder was, kwamen de vijf ruiters weer. Ze haalden ieder twee van de mensen, een man en een vrouw, uit de hut en namen die mee op de extra paarden die ze bij zich hadden. De mensen gingen

zonder tegenspartelen met de ruiters mee. Ze waren ook niet vastgebonden, maar leken wel bedwelmd, alsof ze te veel mede hebben gedronken. De ruiter die de leiding had waarschuwde ons weer om vooral niet in de hut te komen en geen mensen te laten ontsnappen. Wij hebben die mensen nooit meer terug gezien.

De nacht daarna gebeurt hetzelfde. Ze kwamen, haalden de mensen uit de hut en gingen met ze weg, nadat ze ons weer gewaarschuwd hadden om bij de hut weg te blijven. Wij snaptten niet dat, ondanks dat de hut leeg was, wij er nog steeds niet naar binnen mochten, maar we voelden wel de magie die er vanuit straalde en besloten uit de buurt te blijven.

Bij de volgende volle maan kwamen ze weer. Ze waren nu met z'n tien en vertelden dat ze die nacht weer mensen brachten. De leider was weer een zelfde kleine, slanke figuur met zijn zware stem, maar de andere ruiters waren nu forser. Niet echt groot maar groter dan hun leider. Ze gingen weer door het bos naar het land van de mensen. Toen ze terugkwamen, brachten ze weer een groep mensen mee, ook weer evenveel mannen als vrouwen, die ze in de hut stopten. Ook deze groep verdween in twee nachten tijd.

Toen het de één na laatste keer weer volle maan was, brachten ze weer mensen, ditmaal wel veertig. Er zat een vrouw bij die net van een kind beviel, toen ze haar de hut in wilden sturen. Ze staken het kind dood, terwijl het nog half in de moeder zat. Er brak wat in mij. Trollen zijn niet de gevoeligste wezens die er zijn, maar dit kon ik niet meer aanzien. Ik sloeg met mijn knots in op de ruiter die het kind had doodgestoken. Waarom weet ik niet, maar de ruiter viel dood van zijn paard. Toen dacht ik dat de andere ruiters ook niet meer onkwetsbaar waren en viel

de volgende aan. Helaas was dat een vergissing. De andere ruiter trok zijn zwaard en sloeg toe. Ik kon nog net wegdraaien en het zwaard raakte toen mijn arm in plaats van mijn hoofd. Hierdoor verloor ik die arm, maar ik kreeg wel de kans om te vluchten. Ze dachten waarschijnlijk dat ik toch wel dood zou gaan met zo'n wond en zijn me niet achterna gekomen.

Ik heb een maan lang door het bos gezworven, levend op wat knollen en vruchten. Ten einde raad ben ik het bos uitgelopen naar het mensenland in de hoop dat iemand me te hulp zou komen. Gelukkig heeft Gurloch, mijn god, jullie gezonden. Als een ander me had gevonden, had die me misschien wel gedood.'

Rol was verbaasd dat Bargh zo openlijk het verhaal vertelde. Hij leerde uit dit verhaal zowel over de zwarte ruiters als over de trollen. Wat hij nog niet begreep, was wat Bargh over zijn vrouw vertelde. Dit was bij de mensen ondenkbaar, een vrouw die haar man vertelde wat te doen. Voor de zekerheid vroeg hij Bargh of hij dat stuk wel goed begrepen had, hetgeen bij Bargh een welluidende lach ontlokte. Met alle spanning die was opgeroepen door het verhaal van Bargh leek die lach misplaatst en Rol kleurde langzaam rood.

'Wacht even,' lachte Bargh, 'je moet het me maar niet kwalijk nemen dat ik lach, maar het verbaasde gezicht van jou bij die vraag zal ik van mijn leven niet meer vergeten. Ik heb echter een tegenvraag, luisteren jullie niet als je vrouw je iets zegt?'

Rol moest nu ook grinniken.

'Een vrouw die iets te zeggen heeft, dat moet er nog bij komen. Straks zeggen ze ons nog dat wij het land moeten bewerken en het vee moeten hoeden en gaan ze zelf jagen

en vissen. Nee, zover zal het bij ons gelukkig nooit komen. We weten dat bij de elfen de mannen en de vrouwen gelijk zijn en het lijkt mij toe dat dit bij jullie ook het geval is. Dat neemt niet weg dat wij ons aan onze eigen wetten en regels houden en die zeggen dat een vrouw niets te vertellen heeft en enkel voor het vee, het land en de kinderen moet zorgen. Ik denk dat het de eerste paar honderd lentes nog wel zo zal blijven.'

Bargh schudde zijn hoofd en zei dat hij dat betwijfelde, maar dat de tijd het zou leren.

Het hele verhaal van Bargh had geruime tijd geduurd en hij vertelde Rol dat hij nu genoeg uitgerust was en dat ze wat hem betreft naar Reeh op pad konden gaan. Rol verwisselde nog eenmaal het verband om het stompje dat restte van de arm van Bargh, ze traptten het vuurtje uit en gingen op weg.

Bargh adviseerde Rol om op zijn paard te gaan zitten, zodat ze beter op konden schieten. Als trolen eenmaal liepen konden ze dit, ondanks hun stijve bewegingen, uren volhouden en Rol was nu eenmaal een ruiter en geen voetganger. Bovendien, door de grote stappen die Bargh maakte, kon Rol hem slechts in een halve looppas bijhouden, terwijl hij zittend op zijn paard dit in een stevige pas kon laten doorlopen. Ook was het gemakkelijker om met de lange trol te praten. Hoewel hij met zijn bijna zes voet niet de kleinste mens van het dorp was, scheelde het een stuk met de trol.

'Bargh, nu zal ik je vertellen wat er eergisternacht in Reeh gebeurd is. Als er maar tien zwarte ruiters waren, is het nu afgelopen. Wij hebben toen tien ruiters gedood, het ging als volgt.'

En Rol vertelde het verhaal van de overval op Reeh.